

אומרים שלחתול יש 9 נשמות.

לסבא שלי יש יותר, ספרנו.

סבא שלי היה אבא לשלוש בנות, סבא ל-7 נכדות ו-21 נכדים, סבא רבא לנינה בשם נינה וסבא מאמץ לחצי קיבוץ כפר מנחם.

סבא שלי טייל בעולם. הוא הפליג ודג וטס והלך וצלל. הוא נסע על וספה כחולה ועל טוסטוס מתפרק עד שהשטר הקהילתי תפס אותנו בדרך מצפית לחדר אוכל ואז סבא שלי נסע בקלנועית.

סבא שלי היה שולח הקלטות בטעות, ותמונות ומדבקות ולפעמים אפילו גיפים ופעם ביום הייתה בורחת לו שיחה. הוא היה מתעצבן ואומר שיש לו בעיה בטלפון אבל לדעתי הוא סתם רצה ששירה תבוא אליו לתקן.

סבא שלי אהב אוכל. הוא היה מתענג על זה. על פיצה של אורן, על סטייק של אבא או על רורמסבזי ואורז של רונן. תמיד הוא היה אומר לנו שכשכל הרזים ימותו מרעב אז אולי הוא יהיה רזה. הייתה לו כרס יותר גדול משל דנה בחודש תשיעי וזה עוד בתקופה החטובה שלו.

סבא שלי אהב לראות בובספוג ופמילי גאי עם אדם והכי הוא היה צוחק שלשמן הזה נתקע קיסם בגרון. אף פעם לא באמת הבנו למה אבל רק מלשמוע אותו מתפוצץ לא יכולנו להפסיק לצחוק.

סבא שלי אהב לשתות וויסקי, ולצאת לפאב. הוא שנא בתי חולים ותרופות ולא רצה שום מטפלת. עד שסבא שלי הכיר את פרנצ'סקה ואז הוא לא רצה שהיא תלך.

סבא שלי אהב את העץ פקאנים שלו, ואת הורדים ואת האלוורה אבל הכי הוא אהב את פרח ציפור גן עדן שצומח לו בגינה.

ולסבא שלי הייתה חרמונית. כחולה כזאת מהסוג שהיום כבר לא מוכרים. הוא היה מחייך כולו כשגאיה הייתה מכסה אותו בשמיכה ומסדרת לו את הכובע צמר, ככה בדיוק על האוזניים הענקיות שלו שלא ייפלו.

סבא שלי אהב טלוויזיה. וחדשות גם, את כל המהדורות שמשדרים ביום, וסרטי דוקו. והכי מהכל הוא אהב לראות עם בן את הטור דה פראנס, ולהתקשר אליו במחצית של כל משחק כדורגל. באיזשהו מקום אני מתנחמת בעובדה שאולי הוא עדיין חושב שלאנגליה יש סיכוי לנצח במונדיאל.

סבא שלי היה בכל ארוחת שישי. בדרך כלל בראש השולחן, תמיד קרוב לעוגה, ותמיד מבקש עוד פרוסה. הוא אהב שהללי לוקחת לו את הקלנועית לטיול בקיבוץ אבל בתנאי שרק אלה נוהגת ומבטיחה לא לסיים לו את הסוללה שיוכל להגיע הביתה.

היום אלה כבר נוהגת על אוטו ואותה סבא שלי כבר לא ילווה. את נונה הוא היה מלווה כל הזמן. הכי הוא אהב לספר איך היא לקחה אותו לטיולים למסמיה וחזרה כשהיא עברה

טסט. וזו הייתה תזכורת חזרה חסרה לחייו הטובים. זה הגאון הזקן הזה.

סבא שלי קרא ספרים ומאמרים ותמיד היה נראה כאילו סבא שלי יודע הכל. הוא אהב שדנוש מספרת לו על ספרים והוא היה מדקלם לה היסטוריה בעל פה.

הכי מהכל סבא שלי אהב לצחוק מכל הלב. מהסוג המתגלגל והמדבק. הוא אהב לשיר בעיקר שירים על תה ואורז שאף אחד לא מכיר, ולשרוק כל כך חזק ששמעו אותו מהקיטור לשער של הקיבוץ.

ועכשיו, סבא שלי כבר לא יחזור לסיני. כבר לא יכעס על הבנות שלו שדואגות לו וכבר לא ייצעק יותר בכניסה לבית: שולם עליכם! הוא כבר לא יקרא לנו ילדלה או זיסלה או ג'וחה או איצ'מאייר והוא כבר לא יכיר את המשפחות שאנחנו נקים בזכותו.

סבא שלי בנה משפחה לתפארת בשתי ידיים. משפחה שהיא הכל אחד בשביל השנייה. משפחה בה כל אחד מאיתנו, ביחד ולחוד, משקפים את האדם שהיה - אוהב ואהוב ומלא אור. הוא היה האיש הכי חכם מוכשר טוב לב ואהוב שהכרתי. הוא היה סבא שלנו והוא היה אדיר.

אומרים שלחתול יש 9 נשמות, אז אומרים. לסבא שלנו היו יותר.

מכל הנכדים והנכדות

